

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/55619 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 1 februari 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 17 mei 2005 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 februari 2007, verzonden op 5 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

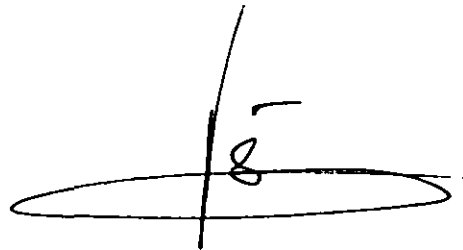
w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2007

282-526.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/55619

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 1 februari 2007

in de zaak van

eiseres, woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde
mr. W. Boelens te Utrecht,

en

de Ministerie van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. A. Salis.

1. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 17 mei 2005 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 25 november 2005. Bij uitspraak van 3 januari 2006 heeft deze rechtbank het beroep ongegrond verklaard (kenmerk AWB 05/25040). Bij uitspraak van 11 mei 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS, kenmerk 200600544/1) het hiertegen gerichte hoger beroep gegrond verklaard en de zaak terugverwezen naar deze rechtbank.

1.4 Vervolgens is het beroep behandeld ter zitting van 4 januari 2007. Eiseres is bij gemachtigde verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiseres heeft gesteld te zijn geboren op de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en sedert 1991 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiseres heeft bij aanvraag van 30 maart 2004 verzocht om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking, verband houdende met "verruimde gezinshereniging".

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiseres de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen vanwege het niet in bezit zijn van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv).

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat verweerder haar ten onrechte niet in het bezit heeft gesteld van de gevraagde verblijfsvergunning en aan eiseres ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij niet beschikt over een geldige mvv. Eiseres heeft in dat verband een beroep gedaan op de vrijstellingsgrond neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Eiseres heeft daartoe aangevoerd dat zij in 1986 is uitgehuwelijkt en dat zij, nadat haar huwelijk na korte tijd was geëindigd in een echtscheiding, bij haar vader in Utrecht is gaan wonen. Eiseres wordt sedertdien door haar familie in Nederland onderhouden en verzorgd. Zij vreest bij terugkeer in Marokko de eervraak van haar schoonfamilie in Marokko. Daarnaast kampt eiseres met medische problemen, die een terugkeer naar Marokko in de weg staan.

Voorts heeft eiseres in beroep aangevoerd dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd. Eiseres heeft daartoe aangevoerd dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar of onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden van haar huwelijk en echtscheiding alsmede met haar positie als alleenstaande gescheiden vrouw in de Marokkaanse samenleving. Eiseres heeft in dit verband de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 31 maart 2000 (AWB 96/14111) overgelegd en daarnaar verwezen.

Ten slotte heeft eiseres een beroep gedaan op schending van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Ook heeft eiseres aangevoerd dat verweerder de hoorplicht heeft geschonden.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) houden de in artikel 14, tweede lid, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband met gezinshereniging of gezinsvorming.

In artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid van artikel 16 Vw 2000.

In artikel 17, eerste lid, Vw 2000 is neergelegd welke categorieën vreemdelingen zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste.

In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000 is vervolgens bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000 zijn de in dit artikellid genoemde vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb 2000 buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.6 De rechtbank stelt allereerst vast dat eiseres ter zitting heeft medegedeeld dat thans nog in geschil is de vraag of eiseres terug kan keren naar Marokko in het kader van de mvv-procedure gelet op haar positie aldaar als alleenstaande gescheiden vrouw. Eiseres doet daarmee een beroep op artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Ook is nog in geschil de vraag of verweerder terecht heeft afgezien van het horen van eiseres in de bezwaarfase.

2.7 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat de afwijzing van de aanvraag bij gebreke van een geldige mvv in het geval van eiseres niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank overweegt hiertoe het volgende.

Eiseres heeft ter onderbouwing van haar standpunt, dat niet van haar verwacht kan worden (tijdelijk) terug te keren naar het land van herkomst, verwezen naar het rapport d.d. 18 november 1998 van mevrouw Jordens-Cotran over de positie van gescheiden vrouwen in Marokko, aangehaald in de reeds vermelde uitspraak van 31 maart 2000 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam. Uit dit rapport blijkt volgens eiseres dat het voor vrouwen in een vergelijkbare positie als de hare bijzonder moeilijk is om zich staande te houden in Marokko. Eiseres heeft aangevoerd dat zij geen sociaal vangnet heeft in haar land van herkomst. Er is nog wel schoonfamilie in Marokko, maar daar kan zij in verband met de scheiding van haar ex-man niet op terugvallen. Verweerder heeft daartegenover gesteld dat eiseres zich, eventueel met financiële hulp vanuit Nederland, zelfstandig in Marokko staande

moet kunnen houden en/of dat van een familielid van eiseres verwacht mag worden dat hij of zij met eiseres meegaat naar Marokko gedurende de behandeling van de mvv-aanvraag. De rechtbank is, los van het antwoord op de vraag of van familieleden van eiseres verwacht kan worden dat zij eiseres gedurende de mvv-procedure begeleiden in Marokko, van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiseres zich, mede gelet op haar leeftijd en de omstandigheid dat zij vanaf haar geboorte tot 1991 in Marokko heeft gewoond, zelfstandig in haar land van herkomst moet kunnen handhaven. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat de mvv-procedure in beginsel een tijdelijke terugkeer betreft. Voorzover eiseres niet over de financiële middelen beschikt om haar verblijf aldaar mogelijk te maken, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat, nu eiseres hier te lande ook financieel door haar familie wordt onderhouden, niet valt in te zien waarom deze steun niet vanuit Nederland aan eiseres in het land van herkomst geboden zou kunnen worden. Aangezien uit het door eiseres aangehaalde rapport van Jordens-Cotran voorts blijkt dat het in Marokko voor gescheiden vrouwen mogelijkheid is om werk te vinden en zij niet belemmerd worden in het huren van een woning, is de rechtbank van oordeel dat het belang van eiseres bij een sociaal vangnet in Marokko gedurende de mvv-procedure niet zwaarder weegt dan het belang van Nederland aangaande het mvv-vereiste, gelegen in het reguleren van de binnenkomst en het (langdurig) verblijf van diegenen die niet al op grond van (internationale) regelgeving een recht hebben op binnenkomst en verblijf. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve in redelijkheid kunnen besluiten om aan eiseres geen vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 te verlenen.

2.8 Met betrekking tot het standpunt van eiseres dat zij ten onrechte niet op haar bezwaarschrift is gehoord overweegt de rechtbank dat eiseres in bezwaar enkel het standpunt heeft ingenomen dat zij niet naar Marokko terug kan keren om aldaar de mvv-procedure af te wachten. Verweerder heeft hierop in het bestreden besluit gereageerd. Eerst in beroep heeft eiseres een onderbouwing van haar standpunt gegeven. Nu het aangevoerde van eiseres in bezwaar slechts een blote stelling betrof, zonder nadere onderbouwing, is de rechtbank van oordeel dat er voor verweerder geen aanleiding bestond om eiseres op grond van die stelling te horen tijdens de bezwaarschriftprocedure.

2.9 Gelet op al het voorgaande heeft verweerder eiseres vanwege het niet voldoen aan het mvv-vereiste terecht niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met "verruimde gezinshereniging".

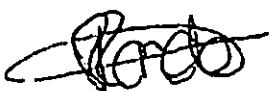
2.10 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 1 februari 2007, in tegenwoordigheid van F.M.C. Ronde, griffier.

Reg.nr(s): AWB 06/55619

blad 5

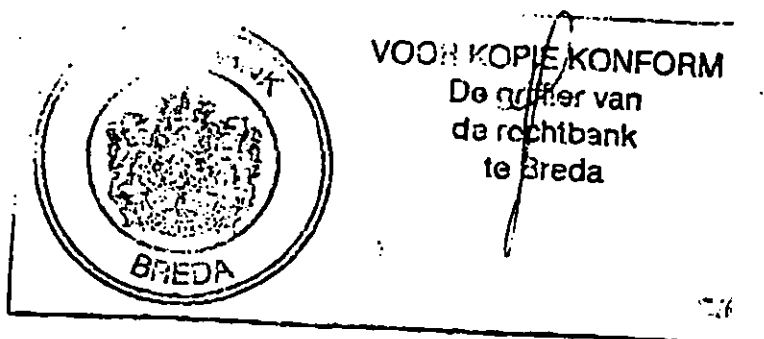
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: - 5 FEB 2007

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Ourses
mr W Boelens
mr J E Jalandoni
advocaten en procureurs

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113 2500 BC Den Haag
FALK en fax 070 365 13 80

nummer
7 IND 20060093

uw kenmerk

Utrecht
24 februari 2007

Betreft:

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1134	
B	24 FEB 2007
ZAACNR.	1385
AAN:	VU
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appellante, mevrouw geboren op van
Marokkaanse nationaliteit, wonende te aan het adres
en in deze aangelegenheid woonplaats kiezende ten kantore van haar
gemachtigde mr W. Boelens, advocaat te Utrecht, die verklaart bepaaldelijk
gevolmachtigd te zijn tot het dienen van onderhavig hoger beroepschrift,

komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak dd. 1 februari (in afschrift
verzonden op 5 februari) 2007 met kenmerk AWB 06 / 55619 waarbij het beroep
tegen het besluit dd. 17 mei 2005 van verweerder, de Minister van Justitie
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie) ongegrond is
verklaard.

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft
kunnen overwegen dat van appellante (eiseres in beroep), mede gelet op haar
leeftijd en de omstandigheid dat zij vanaf haar geboorte tot 1991 in Marokko
heeft gewoond, zelfstandig in haar land van herkomst moet kunnen handhaven.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Toelichting

In de gronden gericht tegen het besluit op bezwaar dd. 17 februari 2005 heeft appellante ter nadere onderbouwing van haar beroep op vrijstelling van het MVV-verelste verwezen naar de positie van alleenstaande gescheiden vrouwen in Marokko zoals beschreven in een rapport van mevrouw mr. Jordens-Cotran zoals aangehaald in rechtsoverweging 8 van de uitspraak dd. 31 maart 2000 van de Rechtbank Amsterdam (AWB 96 / 14111).

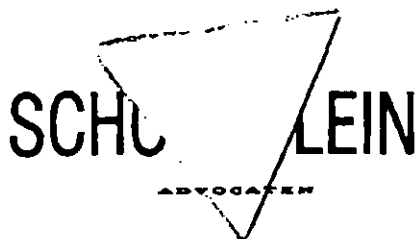
De Rechtbank Breda heeft bij uitspraak dd. 3 januari 2006 het beroep ongegrond verklaard. Appellante heeft tegen laatstgenoemde uitspraak hoger beroep ingesteld, welk hoger beroep bij uitspraak dd. 11 mei 2006 door de Afdeling gegrond is verklaard onder terugverwijzing van de zaak naar de Rechtbank. Een en ander impliceerde dat de Rechtbank zich in het licht van hetgeen appellante in beroep heeft aangevoerd omtrent de positie van alleenstaande gescheiden vrouwen alsnog een oordeel moest vormen over de vraag of haar persoonlijke omstandigheden zoals ten grondslag gelegd aan haar beroep op vrijstelling van het MVV-verelste door verweerder al dan niet terecht van onvoldoende gewicht zijn bevonden.

Aan te nemen valt dat de Rechtbank is uitgegaan de juistheid, volledigheid en actuele waarde van het rapport van Jordens-Cotran. De Rechtbank heeft uit dit rapport evenwel slechts die passages aangehaald waaruit zou blijken dat het voor alleenstaande gescheiden vrouwen mogelijk is om werk te vinden (Jordens-Cotran formuleert het genuanceerder door te stellen dat alleenstaande vrouwen zijn aangewezen op de laagst betaalde banen) en dat zij niet belemmerd worden in het huren van een woning.

Aldus heeft de Rechtbank de overwegingen van verweerder, dat van appellante gelet haar persoonlijke omstandigheden niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het MVV-verelste, ten onrechte want in weerwil van hetgeen appellante in bezwaar en beroep heeft aangevoerd omtrent haar huwelijks omstandigheden, haar afhankelijkheid van haar in Nederland verblijvende familieleden, het ontbreken van een sociaal vangnet in Marokko gedurende de MVV-procedure, op zichzelf beschouwd alsook gezien in het licht van de volledige inhoud en strekking van het rapport Jordens-Cotran in stand gelaten.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat er voor verweerder geen aanleiding bestond om elseres op haar bezwaar te horen.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Toelichting

Vooropgesteld wordt dat, zoals overigens ook de Afdeling al herhaalde maken heeft overwogen, het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarprocedure vormt waarvan slechts mag worden afgezien indien er naar objectieve maatstaven op voorhand geen twijfel over kan bestaan dat het bezwaar niet kan leiden tot een andersluidend besluit dan waartoe het primaire besluit strekt.

Appellante meent dat al hetgeen zij in eerste aanleg en in bezwaar naar voren heeft gebracht geenszins op voorhand de conclusie rechtvaardigt dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift, dit temeer nu zij in beroep gemotiveerd en met verwijzing naar het rapport Jordens-Cotran heeft verwezen naar de positie van alleenstaande geschieden vrouwen in Marokko.

Deze beroepsgrond is door de Afdeling opgevat als een nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt die door de Rechtbank ex tunc in de beoordeling van het beroep had moeten worden betrokken. Onjuist is dan ook de overweging van de Rechtbank dat appellante enkel de -niet nader onderbouwde- stelling heeft ingenomen dat zij niet naar Marokko kan terugkeren om aldaar de MVV-procedure af te wachten, ten eerste omdat appellante haar stelling in primo en in bezwaar weldegelijk heeft onderbouwd zodat van een blode stelling geen sprake is en ten tweede omdat het naar het oordeel van appellante niet zo kan zijn dat de Afdeling het beroep tegen de uitspraak dd. 3 januari 2006 van de Rechtbank gegrond verklaart wegens het ten onrechte niet in de ex-tunc toetsing betrekken van eerder ingenomen en in beroep nader onderbouwde standpunten, terwijl verweerder vervolgens kennelijk tot een minder vergaande toetsing dan de Rechtbank gehouden zou zijn.

Petitum

Appellante verzoekt de Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

W. Boelens

Bijlage:

- uitspraak waarvan hoger beroep
- pleitnota zitting Rechtbank dd. 4 januari 2007